

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, soudkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudce JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **MVDr. L. Č.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem v Olomouci, Jeremenkova 40a, 779 11, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka Olomouc ze dne 11. 11. 2011, č. j. 76 A 4/2010 - 27,

t a k t o :

Věc **se postupuje** dle ust. § 17 odst. 1 s. ř. s. rozšířenému senátu.

O d ů v o d n ě n í :

Výše označeným rozsudkem krajského soudu bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2010, č. j. KUOK 54621/2010, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Jeseník, odboru dopravy a SH, č. j.: MJ/40276/2009 ze dne 1. 2. 2010, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Za spáchání přestupku mu byly v souladu s ustanovením § 11 odst. 1 písm. b) a c) a dle ustanovení § 22 odst. 5 zákona o přestupcích uloženy sankce - pokuta ve výši 16 000 Kč a zákaz činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 10-ti měsíců, počínaje dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Dále mu byla podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona o přestupcích, s odkazem na ustanovení § 1 odst. 1 vyhlášky MV č. 231/1996 Sb., uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 1000 Kč, s dobou splatnosti uložené pokuty a nákladů řízení do jednoho měsíce ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Kasační stížností se domáhá žalovaný zrušení výše označeného rozsudku krajského soudu a namítá nezákonnosti napadeného rozsudku, v němž krajský soud mimo jiné založil své odůvodnění stran vymezení rozsahu důkazního břemene, které nese správní orgán, a stran zkoumání existence zavinění žalobce (resp. povinnost správního orgánu prokazovat, zda žalobce měl přiměřené důvody se domnívat, že v době, kdy řídí vozidlo, již nemohl být alkohol v jeho těle v míře přesahující fyziologickou hladinu přítomen) na závěrech vyslovených v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 105/2010 - 96 ze dne 12. 5. 2011.

Skutkový stav věci

Žalobce dne 4. 8. 2009 na silnici I/44 ve městě Jeseník řídil osobní vozidlo zn. Renault Megane, reg. zn. X, v takové době po požití alkoholického nápoje, kdy byl ještě pod jeho vlivem, což bylo zjištěno hlídkou Policie ČR po provedení dechové zkoušky přístrojem Dräger, kdy byla

naměřena v 10:51 hodin hladina alkoholu ve výši 0,59 ‰ a následně v 11:06 hodin v rámci kontrolního měření hladina alkoholu ve výši 0,57 ‰. Při zvážení součtu možných faktorů, které mohou ovlivnit měření, byla první naměřená hodnota snížena o hodnotu 0,24 ‰ a tímto vypočtena minimální hladina alkoholu prokazující ovlivnění řidiče alkoholem, tedy 0,33 ‰. Tímto svým jednáním měl porušit stěžovatel ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu.

Žalobce při zadržení hlídkou policie uvedl, že předchozího dne požil 0,7 l vína v době od 20:00 hod. do 02:00 hod. následujícího dne; uvedl přitom, že větší část vína vypil od 20:00 hod. do 22:00 hod., do 02:00 hod. vypil pouze 0,2 l vína; dále uvedl, že žádný alkohol již dopoledne nepil, zmocněnec, který jej v řízení zastupoval uvedl, že v bytě, kde byl žalobce ubytován, bylo v ledničce větší množství džusu, ve kterém byla namíchána vodka, toho se před jízdou napil. Odhadem se mělo jednat asi o 1,5 l džusu, ve kterém bylo asi 0,5 l vodky; pozitivitu dechových zkoušek spatřoval výlučně v souvislosti s konzumací alkoholu obsaženého v džusu, který při konzumaci nedokázal rozpoznat a požil jej zcela nevědomě. Nepředpokládal, že by ještě měl zbytkový alkohol po požití vína. Tvzení o požití džusu bezprostředně před jízdou však vyhodnotil správní orgán i krajský soud jako účelové, neboť mělo-li by tomu tak být, hodnoty, které byly opakovaně naměřeny, by musely stoupat, nikoli klesat.

Spornými otázkami podle krajského soudu v souzené věci bylo především, zda byl zjištěn skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, zda byly naplněny všechny znaky přestupku, včetně subjektivní stránky, zda v souvislosti s tím byl správný procesní postup správních orgánů a zda z toho všeho vyplynulo správné právní hodnocení věci.

Krajský soud ve svém rozsudku mimo jiné konstatoval, že důkazy, podle nichž byl uznán žalobce vinným ze spáchání přestupku, nepostavily najisto, že žalobce naplnil všechny znaky přestupku, včetně subjektivní stránky. Soud poukazoval na to, že to není žalobce, kdo nese důkazní břemeno o tom, jak se do jeho těla alkohol dostal, ale naopak správní orgán - ten má prokázat, že žalobce řídil vozidlo pod vlivem alkoholu. Nelze dle krajského soudu opomenout také zásadu *in dubio pro reo*, podle které v případě nezjištění anebo nemožnosti zjištění dostatečných důkazů proti obviněnému z přestupku nelze dospět k uznání viny a uložení sankce. Jinými slovy, obviněný z přestupku nemusí být vždy potrestán, a to platí zejména tehdy, když se důkazy nezajistily pořádně a včas. Zde soud odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2011, č. j. 7 As 105/2010 - 96, podle kterého *„k závěru, že tímto jednáním došlo ke spáchání přestupku podle citovaného ustanovení, však mohl správní orgán dospět pouze tehdy, pokud by vedle objektivních znaků skutkové podstaty byly naplněny i znaky subjektivní. Z vyjádření stěžovatele v žalobě i v kasační stížnosti vyplývá, že když začal řídit vozidlo, domníval se, že již nebyl ovlivněn alkoholem z předchozího dne. Je tedy nepochybné, že věděl, že svým jednáním (řízením vozidla pod vlivem alkoholu pocházejícího z alkoholického nápoje) může porušit nebo obrozit zájem chráněný zákonem (objekt přestupku, jímž je v konkrétním případě stěžovatele zájem, aby řidič řídil vozidlo neovlivněn alkoholem jako účinnou látkou alkoholického nápoje, která může snížit jeho pozornost a schopnost ovládat vozidlo). Věděl totiž, že v době ne zcela vzdáleně předcházející době, kdy vozidlo řídil, požil alkoholický nápoj. Úkolem správního orgánu proto bylo postavit na jisto, že důvody, pro které stěžovatel spoléhal na to, že neporuší nebo neobrozí zájem chráněný zákonem, nejsou přiměřené. Přiměřenost důvodů stěžovatele musela být založena na jeho úvaze zejména o tom, kdy (s jakým časovým odstupem) před řízením vozidla pil alkoholické nápoje, v jakém množství a zda jeho tělo odbourává alkohol standardně nebo s tím má potíže vedoucí k prodloužení doby odbourávání oproti obvyklým poměrům. Jestliže by stěžovatel pil alkoholické nápoje natolik krátkou dobu před řízením vozidla a v natolik velkém množství vzhledem k této době a s přihlédnutím k případným jemu známým nestandardním obtížím jeho těla s odbouráváním alkoholu, že by se nemohl rozumně domnívat, že v mezidobí jeho tělo již alkohol odbouralo, pak by jeho důvody, pro které se spoléhal, že zájem, aby neřídil pod vlivem alkoholu, neporuší, nebyly přiměřené. V takovém případě by jednal zaviněně ve formě vědomé nedbalosti. Naopak pokud by se vzhledem ke všem výše*

uvedeným rozhodným faktorům mohl rozumně domnívat, že v době, kdy řídil vozidlo, již nemohl být alkohol v jeho krvi v míře přesahující fyziologickou hladinu přítomen, zavinění by u něho nebylo dáno, a tedy by ani nepřicházela v úvahu jeho odpovědnost za přestupek podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích. Nejvyšší správní soud podotýká, že opačný výklad, a sice že již samotná přítomnost alkoholu v krvi ve vyšší přesahující fyziologickou hladinu postačuje k závěru, že stěžovatel naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, by byla v zásadním rozporu se základní zásadou přestupkového práva spočívající v odpovědnosti pouze za zaviněné jednání. Fakticky by vedla k zavedení objektivní odpovědnosti za přestupek. Nic takového však zákon o přestupcích nepředpokládá, naopak bezvýjimečně počítá s přestupkem jako zaviněným jednáním naplňujícím znaky skutkové podstaty příslušného ustanovení přestupkového či jiného zákona.“

Z uvedeného rozsudku, z jehož závěrů rovněž krajský soud vycházel, se podává, že pokud obviněný z přestupku podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, má přiměřené důvody se domnívat, že v době, kdy řídil vozidlo již nemohl být v jeho těle alkohol v míře přesahující fyziologickou hladinu, nejednal zaviněně, a nemůže být proto za přestupek odpovědný. V citovaném rozsudku sedmý senát rovněž mimo jiné konstatoval: *„Úkolem správního orgánu bylo postavit najisto, že důvody, pro které stěžovatel spoléhal na to, že neporuší nebo neobroží zájem chráněný zákonem, nejsou přiměřené.“*

Důvody pro předložení věci rozšířenému senátu

Podle ust. § 17 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dospěl-li senát Nejvyššího správního soudu při svém rozhodování k právnímu názoru, který je odlišný od právního názoru již vyjádřeného v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, postoupí věc k rozhodnutí rozšířenému senátu.

Pátý senát nečiní nikterak sporným, že k závěru, že určitým jednáním došlo ke spáchání přestupku podle ust. § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, lze dospět pouze tehdy, pokud vedle objektivních znaků skutkové podstaty byly naplněny i znaky subjektivní (viz např. rozsudky č. j. 5 As 32/2008 – 51, č. j. 2 As 46/2005 - 55).

Z hlediska objektivních znaků není v projednávané věci sporu; žalobce byl zadržen při řízení motorového vozidla na pozemní komunikaci, existence alkoholu v těle žalobce byla prokázána dechovou zkouškou, nadto žalobce sám uvedl, že požil alkohol (nikoli např., že by užíval léky apod.), naměřené hodnoty žalobce nerozporoval, o provedení krevní zkoušky nežádal; tato objektivní skutečnost (tj., že v těle žalobce byl zjištěn alkohol v důsledku jeho požití) byla nadto potvrzena i výpověďmi svědků – kontrolujících policistů (z obviněného byl cítit alkohol, měl zarudlé oči, ...). Skutečnost, že žalobce řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu byla postavena najisto. Není zde sporu ani o společenské škodlivosti jednání pachatele. – viz např. rozsudek č. j. 5 As 104/2008 - 45, ze dne 14. 12. 2009, v němž se pokazuje na význam materiálního pojetí přestupků a mutatis mutandis správních deliktů vůbec; uvedený rozsudek mimo jiné naznačil, že by mělo být reagováno represivními prostředky jen tam, či pouze tam, kde jiné nástroje nepostačují. Společenská škodlivost je tedy významným diferenciacním kritériem nejen pro to, aby jednání mohlo být hodnoceno jako přestupek, ale i pokud půjde o rozlišení mezi správním deliktem a trestným činem. To platí bez ohledu na fakt, že citovaný rozsudek byl vynesena ještě v době, kdy platilo materiální pojetí trestného činu podle § 3 odst. 2 zák. č. 140/1961 Sb., nicméně jeho závěry platí i za současného stavu, kdy pojetí trestného činu vychází z formálně materiální konstrukce.

Sporným se ve věci činí naplnění subjektivních znaků skutkové podstaty, konkr., zda o tom, že pod vlivem alkoholu žalobce byl, mohl „rozumně“ vědět, resp. zda zde existovaly rozumné důvody, pro které se mohl důvodně domnívat, že již pod vlivem alkoholu v době jízdy není (viz rozsudek NSS č. j. 7 As 105/2010 - 96, ze dne 12. 5. 2011), tedy, zda je zde dáno zavinění, a zda je žalobce za přestupek odpovědný.

Podle ust. § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, se přestupku dopustí ten, kdo řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod jejich vlivem. Přestupkový zákon tak v předmětném ustanovení nepřevzal abstraktně vyjádřenou povinnost řidiče podle ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích „v takové době - kdy by mohl být ještě pod jejich vlivem“. Jaká hladina alkoholu či jiné návykové látky může řidiče relevantně ovlivnit, přestupkový zákon neupravuje. S určitým vodítkem se můžeme setkat ve zvláštní právní úpravě zákona č. 361/2000 Sb., kde v přehledu jednání spočívajících v porušení vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích a přehledu počtu bodů za tato jednání, tvořícím přílohu tohoto zákona, je upraveno, že řidič je ještě pod jeho vlivem, je-li zjištěný obsah alkoholu v těle řidiče vyšší než 0,3 ‰, nebo řídí vozidlo bezprostředně po užití jiné návykové látky nebo v takové době po užití jiné návykové látky, po kterou je řidič ještě pod jejím vlivem.

Ustanovení § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích jednoznačně spojuje se spácháním přestupku (po stránce objektivní) již to, že pachatel je pod vlivem alkoholu a řídí motorové vozidlo; nevyžaduje se speciální forma zavinění, postačí tedy i nejnižší forma zavinění, a to nedbalost vědomá, popř. nevědomá.

V ČR platí zásada nulové tolerance alkoholu, v daném případě bylo postaveno najisto, že žalobce požil alkohol a řídil motorové vozidlo, k naplnění objektivních znaků daného přestupku nepochybně došlo. Ohledně subjektivní stránky v projednávané věci nebylo však dle krajského soudu (v intencích závěrů výše citovaného rozsudku sedmého senátu) vyvráceno, že důvody, pro které žalobce spoléhal na to, že neporuší nebo neohrozí chráněný zájem, byly přiměřené; žalobce tvrdí, že předpokládal, že v době řízení již nebude mít v krvi ani tzv. zbytkový alkohol. Důkazní břemeno stran vyvrácení takových důvodů měl přitom nést správní orgán.

Podle ust. § 3 přestupkového zákona k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Z nedbalosti je spáchán přestupek tehdy, pokud pachatel a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí - nedbalost vědomá, nebo b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl - nedbalost nevědomá.

Pokud osoba požije alkohol a v době bezprostřední, resp. v následujících 24 hodinách řídí motorové vozidlo, není dle pátého senátu na místě zkoumat, zda zde existují rozumné důvody, pro které může mít za to, že u ní alkohol zjištěn nebude; lze zde tedy seznat zavinění ve formě nedbalosti, neboť požije-li osoba skutečně alkohol (jak tomu v obou posuzovaných případech bylo) není na místě spoléhat na to, že alkohol u ní nebude zjištěn; hodlá-li nadto po požití alkoholu v blízké době řídit motorové vozidlo, není „rozumně“ spoléhání se na to, že alkohol u ní zjištěn nebude a priori na místě vůbec a liberační důvody zde nelze hledat.

Přestupkem je protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem. V řízení o přestupku je rozhodováno o vině a trestu za porušení práva, je proto třeba zkoumat naplnění obecných znaků přestupku, a to především, zda jednání pachatele bylo v rozporu s právem, tj. zda byla porušena nebo nesplněna právní povinnost stanovená zákonem, ale také zda je naplněna otázka zavinění, jakož i naplnění předpokladů pro uložení sankce a její výše. Při zkoumání odpovědnosti za přestupek je správní orgán povinen zjišťovat nejen naplnění formální stránky přestupku, ale i naplnění jeho materiální stránky vyjádřené v § 2 odst. 1 zákona o přestupcích slovy „jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společností“. Řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu nesporně je jednání contra legem, lze je označit rovněž za chování nanejvýše ohrožující ostatní účastníky silničního provozu (i proto zákon stanoví nulovou toleranci).

Lze rovněž poukázat na obecné povinnosti, které účastník silničního provozu má dle ust. § 4 odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb., tj. chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, aby nepoškozoval životní prostředí ani neohrožoval život zvířat, své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu. (Hodlá-li tudíž osoba, která požíla předchozího dne alkohol, řídit motorové vozidlo, a není-li si jista tím, zda je či není ještě pod vlivem alkoholu (např. i proto, že je jí znám její zdravotní stav – problematický způsob spalování, odbourávání alkoholu), měla by svoji způsobilost k řízení vozidla ověřit např. běžně dostupným testem na alkohol).

Pátý senát má za to, že skutečnost, zda „rozumné důvody“, pro které by nebylo lze vinit pachatele z přestupku řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu, skutečně existují (např. z hlediska zdravotního, zpomalený proces odbourávání alkoholu - viz argumentace výše cit. rozsudkem sedmého senátu), by vždy byl povinen prokazovat obviněný, důkazní břemeno stran takových skutečností nemůže ležet na správním orgánu (nadto i v případě, pokud osoba má zdravotní potíže a svůj zdravotní stav zná, přitom je srozuměna s tím, že u ní dochází k pomalejšímu odbourávání alkoholu z těla, je třeba, aby takovou skutečnost brala při zahájení jízdy v potaz).

Zjišťování možných skutečností, které by mohly ovlivnit zjištěnou hladinu alkoholu v těle pachatele (tím méně zcela absurdní požadavek na prokázání toho, jakým způsobem se alkohol do těla pachatele dostal), není zcela představitelné a ani proveditelné. Nelze akceptovat argumentaci pachatele a vycházet z údajů, které pachatel použije z běžně publikovaných tabulek, které uvádějí dobu odbourávání alkoholu, a to v závislosti na pohlaví, hmotnosti, množství a době požitého alkoholu, neboť, jakkoli některé údaje nemusí být sporné (pohlaví, hmotnost, popř. druh alkoholu), údaj o množství a době požití je vždy pouze v rovině tvrzení pachatele. Správní orgán přitom takový údaj je jen stěží schopen ověřit (zda pachatel skutečně požil pouze 0,7 l vína nebo 2 l vína, 2 piva nebo deset piv, zda tomu bylo ve 20:00 hod. předchozího dne nebo ve 02:00 hod. ráno); nemůže být proto jako vstupní údaj pro výpočet doby, kdy pachatel má za to („rozumně se domnívá“), že již v jeho těle alkohol být nemůže, jen ničím nepodložené tvrzení, z něhož by měl správní orgán vycházet a dovozovat, zda zde existují „rozumné důvody“ (přitom tento neurčitý pojem sedmý senát ve svém rozhodnutí nikterak rámcově nevymezil) či nikoli.

Povinností správního orgánu je nepochybně prokázat, že v těle pachatele se nachází alkohol; tvrdí-li pachatel, že alkoholický nápoj nepožil, přitom dechová zkouška jeho přítomnost v těle prokázala, je povinností správního orgánu zajistit krevní zkoušku; přitom musí být najisto

postaveno, že hodnoty, které byly v krvi zjištěny, jsou v přímé souvislosti s požitím alkoholického nápoje, nikoli např. v důsledku působení léků apod.

Podle ust. § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů, spočívá-li orientační vyšetření zjišťující obsah alkoholu v dechové zkoušce provedené analyzátozem alkoholu v dechu, splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, odborné lékařské vyšetření se neprovede. V případě, že osoba tento způsob orientačního vyšetření odmítne, provede se odborné lékařské vyšetření. V projednávané věci se žalobce dechové zkoušce, která byla provedena certifikovaným analyzátozem alkoholu podrobil, nebylo tedy třeba dalšího odborného lékařského vyšetření.

Dle názoru pátého senátu zaviněného jednání se pachatel dopustí již tím, že po požití alkoholu řídí motorové vozidlo; a to byť jen ve formě nedbalosti vědomé, popř. nevědomé. Případné liberační důvody musí vždy prokazovat obviněný, nikoli však správní orgán. (např. v restauraci mu bylo podáno při obědě alkoholické pivo, byť si objednal pivo nealkoholické, přitom rozdíl nemohl poznat, a byl tedy v dobré víře, že alkohol nepil – i zde však nelze setrvat pouze na tvrzení pachatele, ale by bylo třeba vést dokazování např. výslechem svědků, apod.). Pokud by argumentace předestřená v judikátu sedmého senátu měla být zobecněna na aplikaci dotčeného ustanovení přestupkového zákona, je takový názor, který by měl zavázat správní orgány k určité správní praxi zcela mimo realitu, jelikož by bylo zřejmě nutno vždy ze strany správního orgánu prokazovat pravdivost tvrzení ohledně množství a způsobu předchozího pití alkoholu, což je absurdní (požadavek zpětného prokazování průběhu konzumace alkoholu) a v praxi nemožné.

Pátý senát považuje závěry mající zjevně zobecňující potenciál za neudržitelné a velmi zneužitelné, neboť poskytují účinný návod každému, kdo se neztotožňuje se zmiňovaným principem nulové tolerance alkoholu. Vzhledem k tomu, že posouzení výše nastolené otázky je pro kasační řízení, které pátý senát pod sp. zn. 5 As 126/2011 vede, zásadní, přitom od názoru výše vysloveného sedmým senátem, o který se mimo jiné argumentace krajského soudu opírá, se pátý senát hodlá odchýlit, předkládá v souladu s ust. § 17 s. ř. s. věc k rozhodnutí rozšířenému senátu.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

Rozšířený senát bude ve věci rozhodovat ve složení: JUDr. Josef Baxa, JUDr. Michal Mazanec, JUDr. Karel Šimka, JUDr. Jakub Camrda, JUDr. Marie Turková, JUDr. Miluše Došková a JUDr. Jaroslav Vlašín. Účastníci mohou namítnout podjatost těchto soudců do jednoho týdne od doručení tohoto usnesení (§ 8 odst. 1 s. ř. s.).

V Brně dne 30. května 2012

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu